

Sygn. akt V CZ 74/06

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Zbigniew Strus

w sprawie z powództwa L.N.

przeciwko „B.” S.A.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 października 2006 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 6 czerwca 2006 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powoda od wyroku tego Sądu z dnia 9 lutego 2006 r.

W uzasadnieniu wskazał, że w sprawie postępowanie przed sądem drugiej instancji zostało prawomocnie zakończone wskazanym wyrokiem, tj. w dniu 9 lutego 2006 r., natomiast skarga kasacyjna została wniesiona w dniu 20 maja 2006 r., a więc już w czasie obowiązywania ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398, dalej „u.k.s.c.”). Wprowadzony do systemu prawnego tą ustawą art. 130² § 3 k.p.c. daje podstawę do odrzucenia skargi kasacyjnej, gdy jest wniesiona między innymi przez adwokata, bez wzywania o uiszczenie opłaty stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości zaskarżenia. Przy wniesieniu skargi została wprowadzona opłata w kwocie 40 zł, ale obliczona od wskazanej przez powoda wartości zaskarżenia powinna zostać wpłacona kwota 7006 zł.

Jako podstawę rozstrzygnięcia wskazał art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 130² § 3 k.p.c.

W zażaleniu powód wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i o nadanie sprawie dalszego biegu

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Regulacja zawarta w art. 149 u.k.s.c. jest wyjątkiem od zasady bezpośredniego działania ustawy nowej. Za tezę, że chwila wydania orzeczenia powinna być postrzegana jako zakończenie postępowania w instancji przemawia to, że jest to jedyny termin, który pozwala w sposób nie budzący wątpliwości rozgranaczyć czasowe zakresy stosowania starej i nowej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Środek odwoławczy może bowiem być wniesiony przez strony w różnych terminach, gdyż otwarcie tego terminu dla każdej ze stron następuje w sposób indywidualny. Poza tym tylko łączenie zakończenia postępowania w instancji z chwilą wydania orzeczenia może stanowić zadawalające rozwiązanie dla sytuacji, w której wydane zostało orzeczenie

kasatoryjne, a więc nie podlegające zaskarżeniu. Z tych względów należy przyjąć, że zakończenie postępowania w danej instancji w rozumieniu art. 149 ust. 1 u.k.s.c. następuje z chwilą wydania orzeczenia merytorycznego bądź formalnego kończącego postępowanie w sprawie w instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2006 r., III CZ 36/06 niepublikowane). Wprawdzie skarga kasacyjna przysługuje od orzeczeń prawomocnych, a więc nie przenosi sprawy do trzeciej instancji ale nie może mieć to wpływu na wykładnię omawianego przepisu, skoro postępowanie w sprawie w drugiej instancji w świetle powyższych uwag zakończyło się przed Sądem Apelacyjnym w dniu 9 lutego 2006 r., a więc w czasie obowiązywania ustawy starej.

Wbrew stanowisku skarżącego, art. 130² § 3 k.p.c. - jak wynika z jego brzmienia - ma zastosowanie wprost do skargi kasacyjnej, choć umiejscowiony jest wśród przepisów dotyczących postępowania przed sądem pierwszej instancji. Zgodnie z utrwaloną wykładnią, jeszcze na gruncie poprzedniego stanu prawnego, nie wzywa się do opłacenia wniesionego pisma zarówno wtedy, gdy w ogóle nie zostało opłacone, jak i wówczas, gdy nie została uiszczona od niego opłata w pełnej wysokości.

Z tych względów zażalenie jako nieuzasadnione uległo oddaleniu (art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 394¹ § 3 k.p.c.).